

I U 633/2012-17

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

 MINISTRSTVO ZA GOSPODARSKI RAZVOJ IN TEHNOLOGIJO URAD RS ZA INTELKTUALNO LASTNINO		
Vredn.:	Prejeto	Priloge:
	18 -01- 2013	
Številka zadeve:		Sig. znak:
31227-8/2012-7		000

1554

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je po višji sodnici svétnici Darji Trček Janež,

v upravnem sporu tožeče stranke: ZDRUŽENJE SKLADATELJEV, AVTORJEV IN ZALOŽNIKOV ZA ZAŠČITO AVTORSKIH PRAVIC SLOVENIJE – ZDRUŽENJE SAZAS, Špruha 19, 1236 Trzin, ki ga po pooblastilu predsednika društva Matjaža Zupana zastopa odvetnik Boštjan Repnik, Dalmatinova 4, Ljubljana, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Urad Republike Slovenije za intelektualno lastnino, Ljubljana,

zaradi kolektivnega upravljanja avtorskih pravic,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Urada Republike Slovenije za intelektualno lastnino št. 31227-1/2008-231/105 z dne 6. 2. 2012,

17. januar 2013

SKLENILO

Tožba se zavrže.

Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Urad RS za intelektualno lastnino (v nadaljevanju upravni organ) je z izpodbijanem dovoljenem Zavodu za uveljavljanje pravic avtorjev, izvajalcev in producentov avdiovizualnih del Slovenije (v nadaljevanju Zavod AIPA) dovolil kolektivno upravljanje: 1. za soavtorje avdiovizualnih del, to je avtorja prireditve, pisca scenarija, avtorja dialogov, direktorja fotografije, glavnega režiserja, skladatelja filmske glasbe, ki je posebej ustvarjena za uporabo v avdiovizualnem delu in glavnega animatorja, če je animacija bistven element v avdiovizualnem delu: - pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje avdiovizualnih del, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe in - pravice radiodifuzne retransmisije v primeru kableske retransmisije avdiovizualnih del; 2. za izvajalce, katerih izvedbe so uporabljene v avdiovizualnih delih: - pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje njihovih izvedb v avdiovizualnih delih, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe; 3. za filmske producente: - pravice do pravičnega nadomestila za tonsko ali vizualno snemanje avdiovizualnih del na videogramih, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe (točka I izreka); odločil, da se dovoljenje za kolektivno upravljanje pravic soavtorjev avdiovizualnih del, izvajalcev v avdiovizualnih delih in filmskih producentov v zvezi s tonskim ali vizualnim snemanjem avdiovizualnih del, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe, nanaša samo na razdeljevanje nadomestil med upravičene imetnike pravic (točka II izreka) ter ugotovil, da posebni stroški v tem postopku niso nastali (točka III izreka). V obrazložitvi navaja, da je Zavod AIPA dne 1. 7. 2008 vložil vlogo za izdajo dovoljenja za kolektivno upravljanje pravic avtorjev, izvajalcev in filmskih producentov avdiovizualnih del, ki jo je v postopku večkrat dopolnil v skladu z določbami Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (v nadaljnjem besedilu ZASP). Dne 11. 10. 2010 je upravni organ Zavodu AIPA izdal dovoljenje za kolektivno upravljanje. Upravno sodišče RS je v sodbi opr. št. I U 146/2010 z dne 20. 10. 2010 (z njo je odločilo o tožbi AGICOA Europe zoper sklep upravnega organa, s katerim je bila zavrnjena zahteva tega subjekta za priznanje položaja stranke v predmetnem postopku) zavzelo stališče, da je v primeru, ko sta dve osebi podali vlogo za izdajo dovoljenja po 146. členu ZASP, treba o obeh vlogah odločiti v enem postopku. Od tega stališča je odstopilo v sodbi opr. št. I U 1739/2010 z dne 21. 12. 2011. S spremenjenim stališčem se strinja tudi upravni organ. Zahtevi Zavoda AIPA je ugodil, ker je ugotovil, da ima vloga Zavoda AIPA vse priloge, ki jih določa 148. člen ZASP- statut, ki določa organe in njihova pooblastila za izvajanje nalog kolektivne organizacije, ki so določene v 146. členu ZASP (Statut z dne 2. 6. 2010), navedbo oseb, ki so pooblaščenec za zastopanje (direktor Gregor Štibernik), izjavo o številu oseb, ki so pooblastile kolektivno organizacijo za upravljanje avtorskih pravic na

njihovih delih (140 soavtorjev avdiovizualnih del, 68 izvajalcev in 48 filmskih producentov), oceno gospodarskega pomena pravic za učinkovitost upravljanja (upravni organ ocenjuje, da Zavod AIPA uživa zaupanje dovolj velikega števila imetnikov pravic, veliko je število njihovih del, repertoar sestavljajo različne zvrsti avdiovizualnih del, Zavod AIPA bo lahko zagotovil upravljanje pravic tujih imetnikov, ekonomično bo opravljanje dejavnosti s pomočjo Zavoda IPF, ocene pričakovanih zbranih nadomestil in sposobnost upravljanja pravic tujih imetnikov zagotavljajo napovedano učinkovitost upravljanja pravic). Upravni organ je nadalje ugotovil, da ni okoliščin, ki bi po 149. členu ZASP preprečevale izdajo dovoljenja Zavodu AIPA. Za isto vrsto del in za iste pravice še ni izdano stalno dovoljenje za kolektivno upravljanje pravic drugi kolektivni organizaciji, saj ti imetniki pravic niso ustanovili ustrezne kolektivne organizacije. Ker take kolektivne organizacije ni bilo, je organ Združenju SAZAS izdal začasno dovoljenje, št. 800-3/00-3 z dne 24. 1. 2001, za kolektivno uveljavljanje avtorskih pravic v primeru kabske retransmisije avdiovizualnih del z veljavnostjo do ustanovitve kolektivne organizacije imetnikov pravic na avdiovizualnih delih. To začasno dovoljenje je z dnem izdaje predmetnega dovoljenja Zavodu AIPA oziroma dokončnostjo te odločbe prenehalo veljati.

V postopku izdaje dovoljenja Zavodu AIPA je tožnik 23. 10. 2008 vložil vlogo za priznanje statusa stranskega udeleženca v postopku, ter tak status ponovno zahteval 22. 7. 2010. O prvi vlogi je upravni organ odločil je s sklepom št. 31227-1/2008-33 z dne 17. 3. 2009, o drugi vlogi pa s sklepom 31221-1/2008-125 z dne 8. 10. 2010. Obakrat je vlogo zavrnil.

2. Tožnica vlaga tožbo iz vseh tožbenih razlogov. Sklicuje se na stališče tega sodišča v sodbi opr. št. I U 146/2010. Navaja, da je 19. 7. 2010 vložila vlogo za uveljavljanje enake avtorske pravice in na istih avtorskih delih. Toženka ji je z dopisom z dne 28. 3. 2012 vročila izpodbijano odločbo, torej je štela, da ta utegne vplivati na njene pravice in pravne koristi, saj je tožnica v času izdaje dovoljenja razpolagala z dvema dovoljenjema za upravljanje avtorske pravice v primeru kabske retransmisije (z dne 24. 1. 2001 in z dne 12. 3. 1998). Toženka ji je torej priznala položaj stranke z interesom s konkludentnim dejanjem. Tožnica meni, da je izpodbijana odločba nezakonita, ker je toženka z njo posegla v njeno pravnomočno odločbo z dne 12. 3. 1998, s katero ji je bila podeljena pravica kolektivnega upravljanja avtorske pravice s področja glasbe (javne priobčitve glasbenih del, vključno s kabsko retransmisijo, reproduciranja glasbenih del, dajanja v najem fonogramov in drugo). Dovoljenje z dne 12. 3. 1998 se nanaša na isto vrsto avtorskega dela (glasbeno delo), zato je izdaja izpodbijane odločbe v nasprotju s 149. členom ZASP, v posledici česar se je ne da izvajati. Toženka izpodbijane odločbe ne bi smela izdati, ker ima tako dovoljenje že tožnica, ki upravlja z avtorsko pravico na vseh glasbenih delih, saj glasbena dela predstavljajo

eno vrsto avtorskega dela (glasbenih del kot vrste avtorskega dela ni mogoče ločiti po izvoru nastanka). Glasbeno delo je celota in samostojna vrsta avtorskega dela, tudi če se uporabi v avdiovizualnem delu in tudi če je nastalo zaradi naročila. Na njem ima avtor avtorsko pravico, ki je enovita in vključuje tudi pravico kabske retransmisije tega glasbenega dela. Izpodbijano dovoljenje se izrecno glasi na soavtorje, ne bi pa se smelo glasiti na skladatelja filmske glasbe, ker njihove pravice upravlja tožnica. Razlaga tožene stranke je v nasprotju z ZASP, 60. členom Ustave RS in Bernsko konvencijo. Pri tem se tožnica sklicuje na mnenje Pravne fakultete v Zagrebu. Z izpodbijano odločbo je toženka posegla tudi v začasno dovoljenje z dne 24. 1. 2011, izdano tožnici. Z izpodbijano odločbo je bilo odločeno o prenehanju pravice tožnice do kolektivnega upravljanja avtorskih pravic v primeru kabske retransmisije avdiovizualnih del. Zato bi morala imeti možnost sodelovanja pri izdaji izpodbijane odločbe. Iz izpodbijane odločbe bi moralo izhajati, da posega v odločbo, ki je do njene uveljavitve urejala neko pravno razmerje. Glede tega se tožnica sklicuje na pravno mnenje Inštituta za javno upravo. Nadalje tožnica meni, da je odločba nična (vsaj delno nična) iz razloga po 3. točki prvega odstavka 279. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Na podlagi odločbe bi moral Zavod AIPA ustrezno varovati pravice soavtorjev naročene glasbe za avdiovizualna dela. Naročena glasba je le del avtorskih del s področja glasbe. Zavod AIPA ne razpolaga z bazo naročene glasbe, te baze nima niti kdo drug. Tudi Zveza kabskih operaterjev Slovenije je v dopisu z dne 22. 3. 2012 izpostavila, da je treba razmejiti glasbene pravice v dovoljenjih, ki jih ima Združenje SAZAS in Zavod AIPA. Kršitev pravil postopka pa je toženka storila s tem, ker bi po odločanju po sodbi opr. št. I U 146/2010 morala po uradni dolžnosti izvesti obnovo postopka oziroma ponovno odločati zaradi več vlog, ki so vložene za kolektivna upravljanja za ista avtorska dela in isto pravico. Prav tako ni imela podlage, da bi Zavodu AIPA dopustila neomejeno dopolnjevanje vloge, temveč bi morala njegovo vlogo po 67. členu ZUP, če po prvem pozivu ni bila dopolnjena, zavreči. Toženka pred izdajo odločbe tudi ni ugotovila vsa pravno pomembna dejstva, upoštevala je tudi takšne listine, ki so izkazovale neresnične podatke in ni po uradni dolžnosti pridobila tistih podatkov, na podlagi katerih bi lahko ugotovila resnično stanje stvari. Odločitev je oprla na pavšalne navedbe Zavoda AIPA, ki so zgolj verjetno izkazane. Tožnica predlaga, da sodišče izpodbijano dovoljenje odpravi in vlogo Zavoda AIPA za izdajo dovoljenja z dne 1. 7. 2008 zavrne, podrejeno, da po odpravi odločbe zadevo vrne organu v ponovno odločanje in podrejeno, da odločbo izreče za nično.

3. Toženka je v odgovoru na tožbo navaja, da je bila izpodbijana odločba izdana, ker je bila odpravljena odločba z dne 11. 10. 2010, vendar tožnica nima legitimacije, da bi izpodbijala novo odločbo, ker v postopku njene izdaje ni bila stranka ali stranski udeleženec. Njeni zahtevi za priznanje tega statusa z dne 23. 10. 2008 in

22. 7. 2010 je toženka zavrnila s sklepoma z dne 17. 3. 2009 in 8. 10. 2010. Tožničini tožbi zoper ta sklepa je to sodišče zavrnilo s sodbama opr. št. I U 653/2009 z dne 9. 3. 2010 in opr. št. I U 1739/2010 z dne 21. 12. 2011, njeno revizijo zoper prvo sodbo pa Vrhovno sodišče RS s sodbo opr. št. X Ips 203/2010 z dne 26. 12. 2012. To sodišče je s sklepom opr. št. I U 1704/2010 z dne 2. 12. 2010. zavrglo tudi tožničino tožbo zoper odločbo z dne 11. 10. 2010. Toženka prereka, da bi tožnici priznala položaj stranke. Z dopisom št. 31227-1/2008 - 235/105 ji je izpodbijano odločbo poslala v vednost, ni pa ji jo vročila kot stranki (ni jo poslala z vročilnico). Toženka odgovarja, da izpodbijana odločba ne posega v odločbo z dne 12. 3. 1998, na podlagi katere tožnica kolektivno upravlja avtorske pravice na glasbenih avtorskih delih, saj se z izpodbijano odločbo odloča o pravicah soavtorjev avdiovizualnih del. V tem primeru skladatelj glasbe nastopa kot soavtor avdiovizualnega dela in ne kot avtor glasbenega dela. Ker je filmska glasba, ki je posebej ustvarjena za uporabo v avdiovizualnem delu, za to delo bistvenega pomena, pripada skladatelju status soavtorja avdiovizualnega dela kot celote, ne zgolj glasbenega dela. Pri tem se toženka sklicuje na 12., 105. in 107. člen ZASP. Pravice skladatelja glasbe na avdiovizualnem delu upravlja Zavod AIPA, pravice istega skladatelja na glasbenem delu pa tožnica. Z izpodbijano odločbo je bilo prvič omogoča imetnikom pravic na avdiovizualnih delih, to je soavtorjem avdiovizualnih del, in osebam, na katere so avtorske pravice prenesene, da prek svoje kolektivne organizacije, ki so jo sami ustanovili, sami kolektivno upravljajo svoje avtorske pravice tako, kot želijo. Na podlagi začasnega dovoljenja z dne 24. 1. 2001 je tožnica, ki zastopa imetnike pravic na glasbenih delih, kolektivno upravljala avtorsko pravico povsem drugih imetnikov pravic in to tako, kot je sama menila, soavtorji avdiovizualnega dela pa na to niso imeli nobenega vpliva. Začasno dovoljenje je tožnica dobila na podlagi tretjega odstavka 189. člena ZASP, ker ni izpolnjevala pogojev za redno dovoljenje. V tem dovoljenju je bilo izrecno določeno, da velja do ustanovitve kolektivne organizacije imetnikov pravic na avdiovizualnih delih. Z izpodbijano odločbo se ni odločalo o prenehanju pravic tožnice, temveč o izdaji dovoljenja za kolektivno upravljanje pravic Zavodu AIPA. Ne drži, da izpodbijane odločbe ni moč izvršiti, saj na njeni podlagi Zavod AIPA upravlja pravico kableske retransmisije soavtorjev na avdiovizualnem delu in ne pravice kableske retransmisije avtorjev na glasbenem delu. Toženka tudi ponovno pojasnjuje, zakaj ni upoštevala stališča v sodbi opr. št. I U 146/2010. Predlaga, da sodišče tožbo zavrže, podrejeno pa, da jo zavrne.

4. Stranka z interesom Zavod AIPA na tožbo ni odgovorila.
5. Tožnica v odgovoru na odgovor toženke na tožbo vztraja pri tožbenih razlogih in jih ponovno utemeljuje, ob tem pa izpostavlja še vprašanje, ali je to sodišče pristojno za obravnavanje predmetne zadeve. Ponavlja tožbeni predlog, da sodišče po odpravi izpodbijane odločbe vloge Zavoda AIPA zavrže ali zavrne, podrejeno pa, da zadevo vrne v reševanje toženki. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka.

6. Toženka v odgovoru na tožnično vlogo nasprotuje vsem v njem vsebovanim navedbam in se sklicuje na svoj odgovor na tožbo.
7. Sodišče je tožbo zavrglo iz naslednjih razlogov:
8. Aktivno legitimacijo v upravnem sporu ureja 17. člen Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1). Po prvem odstavku te določbe je tožnik oseba, ki je bila stranka ali stranski udeleženec v postopku izdaje upravnega akta. Stranka v upravnem postopku je oseba, na katere zahtevo je začel postopek ali zoper katero teče postopek (prvi odstavek 42. člena ZUP), stranski udeleženec pa oseba, ki se je upravnega postopka udeleževala zaradi varstva svojih pravnih koristi (prvi odstavek 43. člena ZUP). Oseba, ki v upravnem postopku ni imela statusa stranke ali stranskega udeleženca, lahko upravni spor sproži le, če najprej doseže, da ji upravni organ v postopku izdaje upravnega akta prizna položaj stranke, ali pa če ji upravni organ pravico do udeležbe v postopku izdaje upravnega akta zavrne (drugi odstavek 17. člena ZUS-1). V tem primeru sproži upravni spor zoper akt, s katerim organ odloči o njeni pravici do udeležbe v postopku.
9. V postopku izdaje izpodbijane odločbe tožnici položaj stranskega udeleženca ni bil priznan. Njeno zahtevo, da se ji dodeli takšen status, z dne 23. 10. 2008, je upravni organ zavrnil s sklepom z dne 17. 3. 2009. Tožnično tožbo zoper navedeni sklep je to sodišče zavrnilo s sodbo opr. št. I U 653/2009 z dne 9. 3. 2010, njeno revizijo zoper to sodbo pa Vrhovno sodišče RS s sodbo opr. št. X Ips 203/2010 z dne 26. 12. 2012. Priznanje položaja stranke, ki ga tožnica zahtevala z vlogo z dne 22. 7. 2010, ji je upravni organ odrekel s sklepom z dne 8. 10. 2010, ki ga to sodišče potrdilo s sodbo opr. št. I U 1739/2010 z dne 21. 12. 2011. Revizijo tožnice zoper to sodbo je Vrhovno sodišče RS zavrnilo s sodbo opr. št. X Ips 97/2012 z dne 19. 9. 2012.
10. Tožnica zmotno meni, da ji je upravni organ položaj stranskega udeleženca priznal s tem, da ji je poslal odločbo, ki jo izpodbijan v tem upravnem sporu. Iz spremnega dopisa z dne 28. 3. 2012 je razvidno, da ni šlo za vročitev odločbe v smislu petega odstavka 210. člena ZUP, temveč je upravni organ tožnici dovoljenje, ki ga je izdal Zavodu AIPA, poslal le v vednost. S tem pa tožnica ni pridobila položaja stranskega udeleženca v postopku in tudi ne procesne legitimacije za sprožitev tega upravnega spora.
11. Stališče, ki ga je to sodišče zavzelo v sodbi opr. št. I U 146/2010, da je treba več vloženi vlog za dodelitev dovoljenja za kolektivno upravljanje obravnavati v enem postopku, je sodišče opustilo v sodbi opr. št. I U 1739/2010 in v njej tudi pojasnilo razloge za to. Da obligatorne postopkovne zahteve za obravnavo vseh zahtev v enem postopku ni, je menilo tudi Vrhovno sodišče RS v sodbi opr. št.

X Ips 97/2012 z dne 19. 9. 2012. Zato je stališče tožnice, da upravni organ ne bi mogel izdati izpodbijane odločbe, ker naj še ne bi odločil o njeni vlogi z dne 19. 7. 2010 za spremembo začasnega dovoljenja v stalno dovoljenje, in je s tem kršil pravila postopka, zmotno.

12. Ker ni tožnica ni izpolnila formalnega pogoja za vložitev tožbe, se sodišče do vsebinskih razlogov, zaradi katerih naj bi bila po njenem mnenju izdana odločba nepravilna, ne more opredeljevati. V zvezi s procesnimi predpostavkami le še dodaja, da je sprejelo pristojnost za obravnavo tožbe, s katero tožnica izpodbija upravno odločbo, ker je podan pristojnostni dejanski stan, kot izhaja iz 1. in 2. člena ZUS-1. Po presoji sodišča za obravnavo vložene tožbe ni pristojno redno sodišče, kot se v vlogi z dne 31. 8. 2012 sprašuje tožnica.
13. Glede na to, da tožnica ne izpolnjuje procesne predpostavke za tožbo, ne more biti uspešna s tožbenim predlogom, da sodišče meritorno odloči o zadevi oziroma, da odpravi izpodbijano odločbo in zadevo vrne v ponovno odločanje upravnemu organu. V tem upravnem sporu tudi ne more uspeti s podrednim predlogom za izrek ničnosti odločbe (ki ga v vlogi z dne 31. 8. 2010 več ne uveljavlja). Tudi za zahtevo za ničnost odločbe bi tožnica morala dokazati, da izpodbijana odločba posega v njene pravice in pravne interese in bi zato morala sodelovati že v postopku za njeno izdajo, tega pa, kot je ugotovilo to sodišče in Vrhovno sodišče RS (glej točko 9 te obrazložitve) ni dokazala. Smiselno enako je stališče Vrhovnega sodišča RS v sklepu opr. št. I Up 57/2011 z dne 19. 9. 2012.
14. Sodišče je tožbo zavrglo na podlagi 3. točke prvega odstavka 36. člena ZUS-1, po kateri sodišče tožbo zavrže, če ugotovi, da tožnik v svoji tožbi ne uveljavlja kakšne svoje pravice ali pravne koristi oziroma, če po tem zakonu ne more biti stranka.
15. Odločitev o zavrnjenju tožbe vključuje tudi odločitev o stroškovnem zahtevku in temelji na četrtem odstavku 25. člena ZUS-1, po katerem trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrže.

PRAVNI POUK:

Zoper ta sklep je dovoljena pritožba v roku **15 dni** od vročitve pisnega odpravka sklepa. Pritožba se vложи priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo sklepa, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se sklep izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko

obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vloži le po osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če ob vložitvi pritožbe pooblaščenec stranke, ki je odvetnik, ne predloži pooblastila, mu sodišče ne dovoli, da bi začasno opravljal pravdna dejanja, ampak pritožbo zavrže (peti odstavek 98. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Ljubljana, 17. januar 2013

Predsednica senata:

Darja Trček Janež, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe:

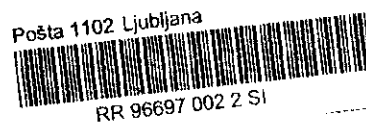
Joch

Poština plačana pri pošti
1102 Ljubljana

17
ŠTEVILKA: I U 633/2012 s. Darja Trček-Janež
VSEBINA: sklep, rok 15 dni (17/2)

POŠILJATELJ: Upravno sodišče Republike Slovenije
Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

NASLOVNIK: Urad RS za intelektualno lastnino
Kotnikova 6
1000 Ljubljana - dostava

VR-MP-3

ZPP-L-A4

OBVESTILO SODIŠČU O OPRAVLJENI VROČITVI
(izpolniti v primeru osebne vročitve)

17
ŠTEVILKA: I U 633/2012 s. Darja Trček-Janež
VSEBINA: sklep, rok 15 dni (17/2)

PREJEMNIK OBVESTILA: Upravno sodišče Republike Slovenije
Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

NASLOVNIK PISMA: Urad RS za intelektualno lastnino
Kotnikova 6
1000 Ljubljana - dostava

OBVESTILO SODIŠČU O OPRAVLJENI VROČITVI

(izpolniti v primeru navadne vročitve, če naslovnik nima predalčnika ali je ta neuporaben)

ŠTEVILKA:
VSEBINA:

PREJEMNIK OBVESTILA:

NASLOVNIK PISMA:

OBVESTILO O PRISPELEM PISMU
(izpolniti v primeru osebne vročitve)

Urad RS za intelektualno lastnino
Kotnikova 6
1000 Ljubljana - dostava
Za vas je prispelo priporočeno pismo opr. št. I. U. 633/2012 - 17
z vročilnico št. _____ iz Ljubljana
Ker vam danes dne _____ vročevalec pisma ni mogel
osebno izročiti, prav tako ga tudi ni mogel izročiti nobenemu od odraslih
članov vašega gospodinjstva, lahko pismo prevzamete na pošti
danes od _____ do _____ ure oziroma vsak dan v delovnem času
pošte. Pismo lahko prevzamete v 15 dneh od dne _____ dalje.
V _____ dne _____ (podpis vročevalca)

OBVESTILO O PRISPELEM PISMU

(izpolniti v primeru navadne vročitve, če naslovnik nima predalčnika ali je ta neuporaben)

Za vas je prispelo priporočeno pismo opr. št. _____
z vročilnico št. _____ iz _____
Ker vam danes dne _____ vročevalec pisma ni mogel
osebno izročiti, prav tako ga tudi ni mogel izročiti nobenemu od odraslih članov
vašega gospodinjstva, in ker nimate predalčnika oziroma je vaš predalčnik
neuporaben, je bilo pismo vrnjeno pošti _____ kjer ga
lahko prevzamete danes od _____ do _____ ure oziroma vsak dan
v delovnem času pošte. Pismo lahko prevzamete v 30 dneh od dne
_____ dalje.
V _____ dne _____ (podpis vročevalca)

